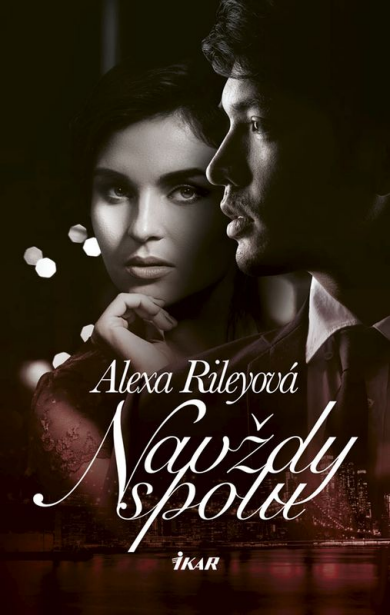

Alexa Rileyová

*Navždy
spolu*

IKAR

Alexa Rileyová
*Navždy
spolu*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Alexa Riley
CLAIMED

Copyright © 2018 by Author Alexa Riley LLC
All rights reserved.

Translation © 2019 by Miriam Ghaniová

Cover design © 2019 by Matej Rudinský

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Claimed (Carina Press
by arrangement with Harlequin Books S.A., Ontario 2018)

preložila Miriam Ghaniová.

Redigovala Ľubica Janeva.

Obálku navrhol Matej Rudinský.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2019

ako svoju 1399. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán PRO 2, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-6535-6

PROLÓG

Jordan

V ušiach sa mi ozýva vlastný dych, v ruke stískam zbraň. V tele mi pulzuje adrenalín a musím použiť všetku silu, aby som sa sústredil a premenil paniku na čin.

Noha ma páli a mám pocit, ako keby som na nej mal olovené závažie, ale nič z toho si nevšímam, lebo nesmiem zlyhať. Nieкто vzal to, čo mi patrí, a to bola jeho posledná chyba. Zbúram celý svet a všetci mi kruto zaplatia, ak sa jej odvážia čo len dotknúť.

Pokrútim hlavou, lebo si neviem predstaviť, že nieкто položí ruku na moju lásku. S tým si však poradím neskôr. Najprv sa musím k nej dostať, kým mi ešte bije srdce. Inej možnosti niet.

„Zostaň nažive,“ šepkám a snažím sa čo najviac sústrediť.

Získala si ma hneď v prvej chvíli, keď som ju uvidel, a už mi ju nič nezoberie. Zatvorím oči a predstavím si po svojom boku Jay. Pozerá sa na mňa a za chrbtom jej svieti slnko. Žiari jej za hlavou a plecami, takže vyzerá ako anjel. Ten posledný obraz si uchovám v srdci. Prejdem tri kroky a vezmem si, čo mi patrí.

Tí chlapi ešte nevedia, že sa nedá vziať niečo, čo už vlastní nieкто iný.

Jordan

„Ahoj!“ zakričím hlasno a zatvorím za sebou vchodové dvere.

Vidím ho cez kuchyňu až na prednej verande, kde sedí. Kráčam k nemu a cestou sa obzerám na všetky strany.

V tomto dome som prežil detstvo, takže toto miesto veľmi dobre poznám, lepšie ako všetky ostatné. Kráčam po chodbe, automaticky si pobožkám prsty a dotknem sa obrazu svojej matky, čo visí na stene v hale. Mlčky ju pozdravím ako vždy, keď vojdem do tohto príbytku.

Vyrastal som v Brooklyne v New Yorku na malom predmestí na okraji Queensu. Bolo tam čisto a bezpečne a v detstve som sa celé hodiny hrával na ulici pred domom s kamarátmi. K tomuto miestu ma viaže toľko pekných spomienok a po príchode domov sa vždy cítim bezpečne.

Mama a otec patrili do druhej generácie imigrantov a v našej rodine bola najdôležitejšou vecou tradícia. Mal som sedemnásť rokov, keď mama zomrela, a ja som si myslel, že to bude koniec aj pre otca. Dopekla, predpokladal som, že aj ja skončím. Ona bola svetlom našich životov, stredobodom našej trojice. Jej smrť je aj dôvod, prečo mám na líci jazvu.

„Tu si. Kde je môj stierací žreb?“

Otec sa usmeje, v kútikoch očí sa mu urobia vrásky. Sedí na zadnej verande s novinami a so šálkou kávy. Zvyčajne

tu trávi nedeľné popoludnie. Dokončil som tréning s Paige a chalanmi a zvyšok dňa som sa ako každú nedeľu rozhodol stráviť s otcom.

Podám mu žreb a on z vrecka vytiahne mincu. Najprv ju pobožká a potom začne škrabať žreb. Usmejem sa naňho a pokrútim hlavou. Každý máme svoje povery.

Sám si stieracie žreby nekupuje, takže mu ich prinášam ja. Myslím si, že je to jeho spôsob, ako sa kontrolovať. Ak prehrá, nie je za neúspech zodpovedný on, ale ja. Chodím ho navštevovať každú nedeľu, je to taká naša rutina. Niekedy prídem domov aj uprostred týždňa, ale vtedy býva za-neprázdnenny a niekedy dokonca ani nie je doma.

Som rád, že je otec stále zdravý a má okolo seba priateľov, ktorí ho podporujú. Vedie si bohatsší spoločenský kalendár na týždeň ako ja na celý mesiac. Je fajn, že sa nemusím preňho veľmi trápiť, a viem, že je šťastný. Pochopil som, že sa nikdy nedostane z toho, že sme matku stratili, ale dokáže ďalej žiť a o to nám obom ide.

Doškriabe žreb a podá mi ho. Vloží mincu do vrecka a žmurkne na mňa. „Nechám si ju na budúci týždeň.“

Strčím výherný žreb do vrecka a kývnem. Verím, že vyhrá aj na ďalší týždeň. Otec má viac šťastia ako ktokoľvek, koho som stretol.

Nahne sa dopredu a pozrie sa cez okuliare. „Ako sa má tvoje dievčatko?“

Pozriem sa na hodinky a prevrátim oči. „Tentoraz ti to trvalo len päť minút.“

Široko sa usmeje a čaká, čo mu odpoviem. Nevšímam si ho a snažím sa zmeniť tému. Stále sa ma na ňu pýta, lebo vie, že som do nej zaľúbený. Keby záležalo na ňom, boli by sme už dávno svoji a na ceste by boli vnúcatá.

„Dozrievajú ti paradajky.“

„Čím ťa dnes dostala?“

Chytím sa opierok stoličky, nechcem, aby ma nachytal. Otec dokáže byť ako pes, čo sa zahryzne do kosti a nepustí ju.

„Alebo sa zahľadela do niekoho iného?“

„Nie,“ odsekнем a vzápätí si uvedomím, že som sa mu chytil rovno do pasce. Vzdychnem a zaborím si hlavu do dlaní. „Nič sa nestalo. Stále je všetko po starom.“

„Aha. Vieš, Jordan, spomínam si na chvíľu, keď som prvý raz uvidel tvoju matku.“

„Viem, otec. Boli ste na stredoškolskej tancovačke a zbadal si ju na okraji tanečnej sály. Bola v meste nová a ty si chcel k nej podísť a predstaviť sa. Zvyšok už poznáme.“

Prikývne, usmeje sa a odvráti tvár. Zaplavia ho spomienky. Boli časy, keď si na to nedokázal spomenúť bez slz, ale čím je starší, tým častejšie sa mu vynárajú len šťastné udalosti. Premýšľam, či je to preto, lebo dúfa, že sa blíži čas, keď konečne pôjde za ňou.

Postupne sa preberie zo spomienok a mykne plecóm. „Nie je nič zlé, ak spočiatku budete len priatelia. Prvé kroky sú najťažšie, no nesmie to trvať prídlho.“

Otec vezme načatú krížovku a vráti sa k nej, ja len ticho sedím a dumám. Má pravdu, ale nepozná celý príbeh. Ani netuší, o koho v ňom ide.

Mám otca rád, ale ani jemu nepoviem všetko. Dobre do mňa vidí a domyslel si, že mi niekto padol do oka. Nepovedal som mu jej meno. Určite vie, že som ešte neurobil prvý krok. Neprezradil som mu prečo.

Ako to mám vysvetliť? Možno by som mal začať tým, že pracujem s jednou ženou, ktorá je taká krásna, že z nej neviem odtrhnúť oči. Od túžby po nej ma bolí každá bunka v tele, skôr ako prehovorí. Je absolútne dokonalá, no neviem, či si aj ona myslí to isté o mne.

Pošúcham si sluchy a premýšľam, prečo som uviazol v priateľskej zóne, z ktorej sa nedá vyjsť.

Jay je administratívna asistentka Milesa Osbourn, takže je strážkyňou celej spoločnosti. Kto potrebuje Milesa, musí sa dostať cez ňu, ale, ako sa hovorí, aká je malá, taká je silná.

Naozaj je drobná a silná, no priateľská ku každému, s kým má do činenia. Je však ako pitbul a videl som ju niekoľkokrát zahryznúť sa do dospelého človeka ako do palice.

Prvý raz som si ju všimol, keď som sa ponáhlal na najvyššie poschodie doručiť istú neodkladnú správu Milesovi. Môj šéf Ryan ma požiadal, aby som odniesol nejaké dokumenty nahor, lebo on sa práve zberal preč. Neboli to tajné správy, preto som ich mohol pokojne prevziať aj ja.

Vystúpil som z výťahu a začul som v mysli hlas svojho otca: *Sám spoznáš, že je tá pravá.* Len čo som prvý raz zbadal Jay, vedel som, že je to ona.

Ani som poriadne nevnímal okolnosti, ale nikdy nezapadnem, ako mala gaštanovohnedé vlasy zviazané vzadu na temene hlavy. Okuliare sa jej zošmykli na nos a spoza nich na mňa uprela veľké čokoládovohnedé oči. Hornú peru mala o niečo plnšiu ako spodnú a v prstoch držala pero. Ten obraz sa mi navždy vryl do mozgu a stále mám pocit, akoby to bol sen.

Vôbec som si neuvedomil, že som na stôl položil papiere, lebo sa ma opýtala, či spolu nepôjdeme do bufetu niečo zjesť. Ani neviem, čo som jej na to odpovedal, len som sa zrazu pristihol, že stojím v bufete s táckou jedla. Jay bola priateľská a stále rozprávala, no nič viac. Udržiavala si odstup, asi preto neprestajne mlela, ale bolo to milé. Vychutnal som to najlepšie jedlo, aké som kedy mal.

„Priveľa premýšľáš,“ ozve sa otec, ale nereagujem.

Má pravdu, je to však zložitejšie. Alebo nie? Nechcem voľačo pokaziť. Radšej ďalej zotrvám v priateľskej zóne, než aby mi nezostalo celkom nič.

„Idem sa pozrieť na tvoj počítač, či tam náhodou nemáš vírus,“ navrhnem, vstanem spoza stolíka v patiu a vojdem do domu.

„Áno, zdá sa mi, že mi niečo spomaľuje pasians,“ ozve sa za mnou otec. Pokrútim hlavou. Myslí si, že počítač sa dá využiť jedine na pasians.

Popoludnie trávim tým, že mu prečisťujem počítač, potom ho odprevadím na trh a pomôžem mu domov priniesť potraviny. Uvaríme si nedeľnú večeru, na ktorú prídu nejakí jeho priatelia. Spolu sa najeme a budú mi dohovárať, prečo ešte nie som ženatý a nemám deti.

Starí chlapi sú rovnako nepríjemní ako ženy. Títo vdovci sú v podstate dobráci a všetci túžia po vnúčatách. Niektorí ich aj majú, ale vnúcat asi nikdy nie je dosť.

Zahráme si karty, napokon sa rozlúčim a vrátim sa do mesta. Bývam na Upper East Side. Byt som kúpil ako dva-
dsaťpäťročný, dal som ho do poriadku, a hoci je jednoduchý a predstavuje newyorský štandard, je môj.

Domov cestujem metrom a celý čas myslím na Jay. Mám ju neprestajne v hlave, vo dne aj v noci. Kto vie, čo robí, s kým je a či si na mňa aspoň spomenie.

Nedeľa je najhoršia časť týždňa, lebo nie som s ňou. Preto mám tak veľmi rád pondelky. Prinášajú ďalšiu šancu vidieť ju a byť v jej blízkosti. Je to deň, na ktorý sa teším najviac.

2

Jay

Pozerám na e-mail a želám si, aby mi odpovedal pán Stein. Prešli už dva dni a nemám od neho nijakú správu. Mal mi ju poslať už v pondelok. Ktovie, čo sa deje. Nemalo by to trvať tak dlho. Poznám svojho šéfa Milesa Osbournu a viem, že sa ma čoskoro bude na ten projekt pýtať. Ja však nemám odpoveď ani riešenie. Malo by sa to vyjasniť, skôr ako sa Miles vráti z medových týždňov. Nemám rada, keď mi ľudia neodpovedajú. Vezmem telefón a rovno pánu Steinovi zavolám. Dnes dopoludnia už tretí raz. Tentoraz ma presmeruje rovno do odkazovej schránky a viem, že má vypnutý mobil. Zatnem zuby a odložím telefón.

Normálne by som za ním šla do pracovne a stála pri dverách, kým by som nedostala, čo potrebujem. Posledné dva týždne však pracuje doma. Nikdy nezlyhám, keď niečo treba, vždy niekoho zoženiem, ale keď si voľáčो žiada priamo pán Osbourne, je to dôležitá vec. Ktovie, či niekto pozná Steinovu domácu adresu, a čo by sa stalo, keby som sa mu objavila rovno pri dverách. Mohla by som? Ani mne sa to príliš nepozdáva.

Opriem sa na stoličke a pozriem na hodiny. Viem, že každú chvíľu je tu môj šéf. Vytiahnem jeho harmonogram a zahľadím sa na nekonečný zoznam vecí, čo treba urobiť.

Pán Osbourne tento týždeň nebol v práci, šiel na svadobnú cestu. Prezriem si jeho agendu a premýšľam, či nemám najprv zariadiť jeho veci. Mám pocit, že to nebude ľahké. Odkedy je preč, neodpovedal mi ani na jeden e-mail. Chcela som sa s ním poradiť o niektorých záležitostiach, ale medové týždne asi berie vážne.

Vytiahnem zápisník a otvorím ho tam, kde som skončila. Mienim si užiť posledné voľné chvíle, čo mi dnes zostávajú. Radšej prídem do práce skôr a pracujem, kým je tu ticho. V mojom malom byte je aj tak nuda a z okien vidím len tehlový múr.

Vtom mi cinkne mobil a dostanem správu od Jima, jedného zo strážnikov, ktorí monitorujú vchod do budovy.

Už ide.

Vyskočím zo stoličky a ponáhľam sa do odpočívárne na našom poschodí. Stisnem gombík na kávovare pre prípad, že by pán Osbourne alebo pani Osbournová chceli niečo teplé na pitie. Predpokladám, že Mallory si nedá nič, lebo je tehotná. Pán Osbourne za mnou neprišiel a neoznámil mi to, ale nakupovala som mu nejaké veci, ktoré to dosvedčili.

Odkedy sa oženil, aj jeho práca je iná. Veľmi spomalil. Veci sa riešia slomačím tempom a nie som si istá, čo si mám o tom myslieť. Vo voľnom čase premýšľam o tom, aký bezútešný je môj spoločenský život. A možno je to tým, že vidím, ako sa môj šéf šialene zaľúbil a čo to s ním robí. Domnievala som sa, že sa to deje len v knihách.

V mojom živote niečo chýba a nemám teraz na mysli správu od pána Steina. Vlečiem sa naspäť k svojmu stolu a v tej chvíli Miles a Mallory vyjdú z výťahu.

„Pane,“ oslovím ho namiesto pozdravu, „dáte si kávu?“ Pán Osbourne s nechutou odtrhne oči zo svojej manželky.

Obaja určite strávili medové týždne na slnku, sú opálení a vyzerajú odpočnutí. Miles sa na mňa usmeje, odkedy má Mallory po svojom boku, robí to oveľa častejšie. Predtým sa usmieval len málo.

Úsmev mu pristane. Doteraz bol vždy chladný, ale už nie je. Teším sa aj zaňho. Pracujem uňho už dávno, a kým si ostatní myslia, že je nepriateľský a odmeraný, ja viem presný opak.

„Dobré ráno, Jay, nie, ďakujem.“ Pritiahne bližšie svoju manželku. „Keby sme mali bezkofeínovú,“ navrhne a Mallory prevráti oči.

„Nemám rada kávu bez kofeínu. A jedna šálka normálnej kávy ráno ma nezabije.“

„Má pravdu, pán Osbourne. Jedna šálka kávy je dovolená,“ poviem a Mallory sa usmeje.

„Odkiaľ to viete?“ doberá si ma Miles.

„Je to moja práca, pane,“ pripomeniem mu. Dobre, možno to celkom nezapadá do mojej kompetencie, ale požiadal ma, aby som mu kúpila knihu *Čo čakať v tehotenstve*. Bolo to pred niekoľkými týždňami a ja som mala čas prečítať si ju. Nevedela som o deťoch nič, len že sú milé a drobné a že môj šéf také čaká. Žijem vždy podľa motta, že najlepšie je byť na všetko pripravený.

„Môžete ma prestať oslovovať pane? Cítim sa pri tom slove staro. Pracujeme už spolu roky. Čo keby ste ma oslovovali Miles?“ opýta sa, ale nezní to ako otázka. Alebo azda áno? Je môj šéf, preto ho budem oslovovať tak, ako si praje. Pred niekoľkými mesiacmi by mi to zaručene nenavrhol. Zahryznem si do jazyka a nepripomeniem mu, že uňho pracujem presne dva roky a deväť dní.

„Dobre, Miles.“

„Musím sa pustiť do práce. Určite sa mi na stole nahromadilo veľa vecí a okrem toho Skyler má kopu nápadov,

ktorými mi zahlcuje mobil. Asi má v pláne usporiadať niekoľko charitatívnych večierkov,“ povie Mallory Milesovi a snaží sa od neho odtrhnúť. On ju však zovrie ešte pevnejšie. V duchu si poznamenám, že musím Skyler napísať e-mail a overiť si všetky dátumy, aby sa niektoré náhodou nekryli. Skyler a Mallory majú v spoločnosti Osbourne na starosti charitu a sedia na rovnakom poschodí ako Miles a ja.

„Čo obed?“ opýta sa Miles a pritiahne Mallory ešte bližšie k sebe. „Objednám niečo z tej gréckej reštaurácie, kde ti tak chutilo.“

Otvorím zásuvku a prehrabujem sa v jedálnych lístkoch, hľadám ten správny. Vezmem ho a položím navrch svojich spisov. Pozriem na obrazovku počítača a vidím, že budem musieť zrušiť Milesov plán na obed so starostom. Zmažem ho a nahradím poznámkou, že Miles obeduje s Mallory. Starosta bude musieť počkať. Pri tej predstave sa usmejem.

Zavolám mu, pravdaže, nie je nadšený. Nepovažuje nie za odpoveď. Hnevá sa, ale ja s tým veľa nenarobím. Okrem toho to znamená, že budem mať cez obed voľno a nebudem musieť zapisovať poznámky z ich stretnutia. Spomeniem si na Jordana. Ktovie, či by so mnou nezašiel na niečo pod zub. Mám pocit, že naňho myslím nejako pričasto.

Ani neviem, či so mnou obeduje rád. Pri jedle nepovie ani dve slová, no páči sa mi, že nechá rozprávať mňa. Veľa ľudí ma tu nemá rado. Byť šéfovou pravou rukou nie je vďačná pozícia, má aj svoje nevýhody. Väčšina zamestnancov si myslí, že sa mi nedonesú klebety, čo sa o mne šíria. Ženy vždy žartujú, že s ním spávam, muži hovoria, že som potvora. Najlepšie je nevšímať si to. Tvrdo som pracovala, aby som získala toto miesto, a budem pracovať ešte tvrdšie, aby som si ho udržala.

Mať priateľov v práci nie je vždy ľahké, ale s Jordanom mi je fajn. Hoci niekedy mám pocit, že so mnou chodí na

obed len z ľútosti. Vidí ma sedieť samu a prisadne si. Alebo ho vidím vchádzať do bufetu a kývnem mu. Má v takej situácii na výber? Snažila som sa s ním flirtovať, ale asi to nebolo správne. Alebo jednoducho nie je na flirtovanie. Beriem ho teda ako priateľa a som rada, že mám aspoň jeho. Snažím sa byť k sebe úprimná. Príjemný muž, na ktorého sa ženy určite lepia ako osy na med, isto nemá záujem o obyčajné dievča.

„Jay.“ Vyskočím, keď Miles vysloví moje meno. Uvedomím si, že som sa stratila v myšlienkach na Jordana. Zasa.

„Prepáčte, pane. Teda Miles,“ opravím sa.

Zdvihne na mňa obočie a uvedomím si, že Mallory je dávno preč. Ktovie, ako dlho som sa strácala v myšlienkach. Vezmem si spisy.

„Máme vybaviť milión vecí,“ poviem a snažím sa sústrediť, potlačiť z hlavy myšlienky na muža, ktorý si na mňa asi nikdy nespomenie. Trochu mi pritom zovrie žalúdok.

„Aj ja musím s vami prebrať niektoré veci.“

„V počítači som vám vytvorila súbor o najlepších produktoch pre bábätká,“ oznámim mu a čakám, čo na to povie.

„Som na tom tak zle?“ opýta sa a ja za ním vojdem do jeho pracovne. Nie je na tom vôbec zle, naopak, je milý. Myslím na veci, ktoré mi nikdy predtým ani nezišli na um. Na to, čo píšem do svojich malých denníkov, keď mám čas.

„Hej, ste na tom dosť zle, ale viem, že rovnako sa správajú všetci budúci otcovia.“

Jordan

Obrátim sa k jednému z monitorov a ako každý deň si najprv prezriem kalendár. Vidím zmeny a hneď mám lepšiu náladu. Jay má dnes cez obed voľno.

Niektorí ľudia si možno myslia, že som trochu posadnutý, a možno majú pravdu, ale mať poruke takýto počítačový program nie je na škodu. Mám prehľad vo všetkom a je to tak v spoločnosti Osbourne jednoduchšie. Dali mi kľúč k svojmu hradu, preto sa tu, samozrejme, trochu poobzerám.

Len čo som spoznal Jay, jedna z prvých vecí, ktoré som urobil, bola, že som o nej zistil čo najviac. Dostať sa do jej kalendára bolo pomerne jednoduché. Nedokážem sa celkom zastaviť, musím ju mať stále na očiach.

Keby niečo, poznám plán na celý jej deň, každú minútu. Viem, kde a kedy na ňu môžem natrafiť. A dám si záležať, aby sme na seba aj naďabili. Môžem ju sledovať na kamerách, ale keď ju vidím osobne, je to niečo iné. Som v jej blízkosti. Cítim ju a môžem sa jej občas dotknúť. To je všetko, čo zatiaľ mám, k čomu sa dokážem dostať.

Je trochu zložitá predpovedať, ako trávi večery, lebo v práci nehovorí o svojom spoločenskom živote. Párkrát sme spolu obedovali a uvedomil som si, že asi nijaký nemá. Na jednej strane ma to potešilo, ale zároveň ju ľutujem.

Rýchlo jej pošlem e-mail a opýtam sa, či sa nenaobedujeme spolu, keď má voľno.

Od: JChen@OsbourneCorp.net

Predmet: obed

Máš dnes voľno? V bufete tuším majú zemiakovú polievku. J.

Volal som tam dnes už dvakrát, aby som zistil, čo majú. Zemiaková polievka je jej obľúbená, takže by to malo byť fajn.

Od: JRosova@OsbourneCorp.net

Predmet: RE: obed

Super! Som hladná. Dúfam, že do obeda všetko stihnem. Som hladná ako vlk. Jay.

Cítim teplo v hrudi a rýchlo jej odpovedám.

Od: JChen@OsbourneCorp.net

Predmet: RE: obed

V zásuvke vľavo dolu. Asi si na to dnes ráno zabudla.

Počkám sekundu, kým e-mail odíde. O chvíľu dostanem odpoveď.

Od: JRosova@OsbourneCorp.net

Predmet: RE: obed

BUĎ TICHŮ!

Super, oficiálne si mi zlepšil deň a je len deväť hodín ráno. Dostaneš najväčšiu zlatú hviezdu a... ananášový mafin? Zdá sa mi, akoby si občas bol posadnutý. Dobré teda, stretneme sa na obede pri polievke. Buď tam, inak bude zle.

Odpoviem jej zdvihnutým palcom, no ihneď to oľutujem. Zaborím si tvár do dlaní a pošúcham si oči. Premýšľam, prečo som taký idiot. Nečudo, že vo mne nevidí viac ako priateľa. Mal som jej poslať niečo krajšie, nazvať ju zlatko alebo srdiečko. Čosi viac. Hocičo. Správam sa ako stariec z *Hviezdných vojen*. Preto som stále sám. Niežeby som potreboval byť s niekým iným. Chcem byť len s ňou, preto som sa zatiaľ dostal do jej priateľskej zóny.

Zastonám a pocítim, ako mi na hlave pristál papier. Zdvihnem zrak, Paige do mňa práve hodila papierové lietadielko. Teraz už znova pozerá na svoju obrazovku.

Asi tuší, že medzi mnou a Jay niečo je. Rada sa dozvie, keď sa dačo deje. Raz alebo dvakrát nás zazrela spolu v bufete, no zatiaľ nevie, že sme len priatelia a že si s Jay nanajvýš vymieňame e-maily.

Dnes som dúfal, že urobím niečo nežnejšie. V pondelok a utorok sme spolu obedovali, ale stále sa nedokážem donútiť urobiť ďalší krok. Viem, že má rada pekáreň v newyorskej štvrti Tribeca, a tak som tam zbehol po dva ananášové mafiny, o ktorých stále sníva. Sú jej obľúbené a nikdy nemá čas naraňajkovať sa.

Môj plán na romantiku dnes ráno celkom nevyšiel, preto to môžem skúsiť na obed. Rozhodnem sa pohrúžiť do práce, aby som sa niečím rozptýlil.

V našom bezpečnostnom oddelení mám na starosť kontrolu životopisov všetkých pracovníkov aj potenciálnych zamestnancov. Ak k nám niekto príde na pohovor, ja som ten, kto sa pozerá do jeho minulosti a potom sa rozhodne, či sa k nám hodí. Okrem toho občas preverujem trvalých zamestnancov, aby som si potvrdil, že je všetko v poriadku a sú voči nám stále lojálni. Pred niekoľkými rokmi som zisťoval, že niekto z finančného oddelenia sa zadlžil a pomaly ujedá z našej spoločnosti. Bolo to občas len pár stoviek do-

lárov, ale existovala možnosť, že dostane chuť aj na väčší úlovok.

V počítačoch som sa vždy vyznal. V ženách toľko nie a problém spočíva v tom, že vždy boli pre mňa nečitateľné. Teraz som posadnutý Jay a nemám potuchy, čo bude ďalej. Nie som typ muža, ktorý len tak sedí a hovorí o svojich citoch. Dopekla, vo všeobecnosti veľa nerozprávam. Sám seba považujem za silného a mlkveho a dostal som sa s tým ďaleko. Nepovedal by som o sebe, že som nesmelý, ale nemám potuchy, ako sa priblížiť k Jay a pozvať ju na rande.

Snažím sa potlačiť takéto myšlienky a sústrediť sa na prácu. Nikam sa nepohnem, ak budem myslieť len na ženu svojich snov. Činy sú viac ako slová, preto sa musím sústrediť na ne.

Prejdem spisy troch nových zamestnancov a som napálený. Vari ľudia nevedia, ako to funguje? Ak sa niečo niekde zverejní, zostane to tam navždy. Je jedno, ako dávno to bolo, ja to vyhrabem. Áno, fotky opitých kolegov sa ospravedlňujú, no rasistické komentáre pod falošným menom na twitteri sa predou mnou neskryjú. Prepáčte, potenciálny nový zamestnanec číslo dva, ste mimo hry.

Pozriem na hodinky a vidím, že do stretnutia s Jay mi zostáva desať minút. Vstanem spoza stola a kývnem hlavou Justiceovi, že idem. Ten má oči výlučne pre Paige, ale všimne si ma a kývne mi. Prevrátim nad tými dvoma oči. Práve sa vrátili zo svadobnej cesty a stále sa na seba pozerajú.

Viem, že je to z mojej strany žiarlivosť, a preto sa ju snažím potlačiť. Nech si robia, čo chcú, ja mám Jay.

Nastúpim do výťahu a stisnem gombík do bufetu. Prednedávnom ho celkom prerobili a teraz je to široko-ďaleko najlepšie miesto na obed. Výborné pre všetkých, ktorí pracujú v tejto budove. Alebo pre ľudí ako ja, ktorí hľadajú ticho a pokoj. Okrem Jay, pravdaže. Jej rečnenie vydržím ke-